

TEATRUL DE PĂPUȘI

TEATRUL
„ȚÂNDĂRICĂ”

STRADA
PRIETENIEI

de Milan Pavlik

Teatrul „Țândărică” a inclus în repertoriul său piesa *Strada prieteniei* (titlul în original, *Trei oameni de zăpadă*), pledoarie pentru prietenie, înțelegere și înțaiutorare reciprocă adresată celor mai mici spectatori. Autorul, Milan Pavlik, profesor la Academia de muzică și

artă dramatică din Praga, este cunoscut atât în Cehoslovacia, cât și în afara hotarelor țării sale, prin numeroase piese și scenarii de film pentru copii — dintre care *Cocoșăreul galben* și *Evantaiul* (din ciclul *Patru boabe de orez*), *Barometrul cu figură*, *Du-te nu știu unde — adu-mi nu știu ce*.

În decorația rafinată, fantezie, cu măști și păpuși ingenios caracterizate (scenografia, Ida Grumaz), regia (Irina Niculescu) inventează jocuri, îmbogățește acțiunea, făcînd-o totodată mai inteligibilă. Un prolog-pantomimă instaurează atmosfera de basm modern, arlecchini și colombinele pregătind apariția eroilor. Nu este un joc în sine, ci veritabil teatru în teatru, o impro-

vizabil de Lună enlaltată, gibberna de rațină.

Regiam același stil de teatru și în acțiunea propriu-zisă: barbaune caracteristice păpușilor tradiționali, personaje care se Căsecompun și se recompun, urmăriți și dispuți — înțelegă gamă a procedurilor artei păpușăreșii, utilizate cu finețe. Organizînd acest joc plin de farmec, regia n-a pierdut din vedere esențialul — conturarea unor personaje ale căror caractere se afirmă în acțiune.

Discretă, muzica lui Vasile Șirli contribuie la înțelegerea unui spectacol optimist, izvorit din buna tradiție a comediei dell'arte, dar avînd o rezonanță contemporană.

Mihai Crișan

CARNET I. A. T. C.

■ SÎNGEROASA MASCARADĂ

scenariu de Ada d'Albon

Primul spectacol pe care l-am văzut în această stagiune la „Cassandra” nu a fost o producție a anilor terminali: *Sîngeroasa mascaradă* este un spectacol-exercițiu al studenților din anii II și III-actorie, pe care conducerea Institutului a hotărît să-l arate publicului. Motivele care au determinat această hotărîre pot fi mai multe: spre deosebire de spectacolele „normale”, aici studenții-actori sînt confrunțați cu un limbaj teatral mai complex — cîntec, dans, pantomimă, joc cu masca; în repertoriul Studioului apare astfel necesară diversitate. Pe de altă parte, se verifică puterea de integrare a individualităților în formare în desenul precis al unui spectacol în care succesul e condiționat de un anume tip de disciplină artistică, foarte necesar tinărului actor. Or, această verificare se poate înfăptui doar în contact cu publi-

„Sîngeroasa mascaradă”, scenariu de Ada d'Albon — căutarea în comun a emoției...

cul. (Programul de sală, editat în trei limbi, ne mai sugerează și alte motive, asupra cărora nu ne vom opri însă acum.)

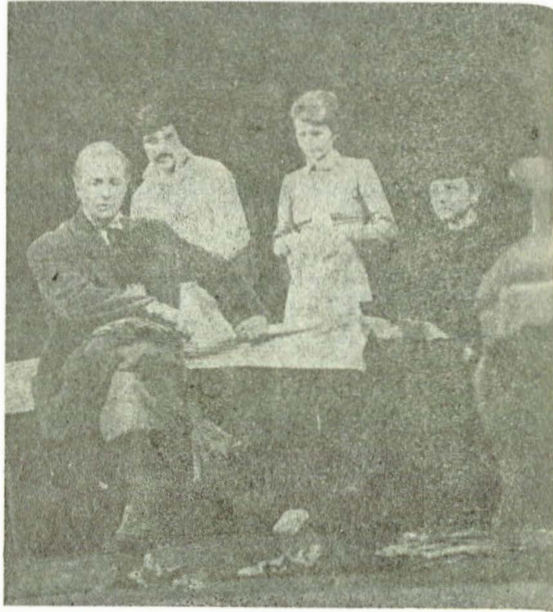
Oricare ar fi fost însă motivele, spectacolul face parte din stagiunea permanentă a Studiului și trebuie judecat în rînd cu celelalte. Colajul literar semnat de Ada d'Albon selectează și ordonează texte foarte cunoscute despre răzcoalele din 1907. Cuvîntul e un apel la memoria colectivă, la ceea ce știm, împreună, cei de pe scenă și cei din sală. De aici încolo începe căutarea comună a emoției, a adevărului prim. Sint momente în care parcurgem acest drum împreună cu studenții-actori, dar sint momente în care mișcarea traduce — nu sugerează, insistă fără rost, devine, d, la rindu-i, loc comun. Laurențiu Azimioară, profesor și regizor, a imprimat ritm evoluției scenice, a construit expresiv momentele-cheie, dar excesul de efort, de mișcare, de zgomot — în scenele grotești — tulbură starea de concentrare a spectatorului. În program figurează numele a 22 de interpreți. Mai toți au făcut ce li s-a cerut. Lumea celor demni și puri este mai tot timpul impresionantă. Ceilalți, deși au parte de efecte mult mai spectaculoase, par a avea încă dificultăți în realizarea fluentei, în descoperirea armoniei, în aflarea măsurii.

■ ROMEO ȘI JEANETTE

de Jean Anouilh

Parafrază la celebra tragedie a iubirii, piesa lui Jean Anouilh manevrează un fals Romeo care ezită între o Julietă pură, dar plicticoasă (Iulia), și alta pasională, dar coruptă (Jeanette). Mai apar pe scenă un tată Țanfaron (al fetelor), o mamă ultraconvențională (a băiatului) și un frate înțelept, care a parcurs drumul de la iluzie la dezamăgire și durere, elaborînd paradoxuri științietoare, inteligent-amare, duios-disperate. Se petrec pe scenă două sinucideri false și două adevărate. Piesa are un farmec de dantelă veche și de parfum uitat și o calitate pentru care, desigur, a fost aleasă pentru examenul studenților-actori (anul IV — clasa conf. Olga Tudorache): imature, mai ales din punctul de vedere al sentimentelor, personajele parcurg un întortocheat drum de găsire a propriei identități, care îi obligă, pe interpreți să pară ceea ce nu sînt, să ascundă ceea ce sînt, să fie ceea ce ascund, pentru

ca, în cele din urmă, să fie ceea ce sînt. Exercițiul dificil, desfășurat pe un registru de trăire foarte restrîns, dar cu foarte multe vorbe, și care îi obligă pe viitorii actori la un efort de compoziție obligatoriu în arsenalul meseriei lor. Cu matură reflexivitate, pregătind atent virajele, joacă Doru Ana (Frederic), construind un personaj prea sigur pe el pentru a nu fi, în cele din urmă, slab și jalnic ezitant. Marian Lepădatu, în rolul fratelui, e ironic și inteligent, calitatea care-i sporește grația și sensibilitatea. În rolul fetei bune și nefericite, Angela Ileana joacă, fără să apese, impasul mediocrității sentimentale. În rolul-cheie al piesei — Jeanette — Adriana Șchiopu mi s-a părut nesigură. Dorînd să-și înzestreze personajul cu forță, i-a răpit ciu-

„Romeo și Jeanette” de Jean Anouilh — farmec de dantelă veche și de parfum uitat

datei fetei farmecul, feminitatea subtilă, candoarea otrăvită. Nucu Niculescu s-a luptat eroic, încercînd să ne convingă că are vîrsta tatălui. Încercare de la bun început sortită eșecului. Am fi preferat o mai atentă descifrare a reacțiilor personajului. Citeva cuvinte despre Rodica Negrea; fata care părea sortită, pentru mulți ani de-acum încolo, partiturilor de adolescență apare, aici, în chip de mamă acră și cusurgioaică. Un rol elaborat cu minuție, cu precizie, jucat fără prea mare convingere, dar care dovedește că Rodica Negrea nu e un fenomen, ci o actriță.

Magdalena Boiangiu